

Følgende svarer til manuskriptsiden med betegnelsen '176.B.'

133. [...] [Uden denne bevægelse intet liv,] intet levende verdensalt, ingen Guddom. Og dermed heller ikke noget levende væsen. Men nu eksisterer der som kendsgerning både det levende verdensalt, Guddommen og de levende væsener.

134. Hvordan er de levende væsener og Guddommen forbundet med hinanden? - For at forstå dette må vi tilbage til det område i Guddommen, der fremtræder som et immaterielt noget, og som i virkeligheden udgør Guds "jeg". Dette immaterielle noget vil vi herefter udtrykke som "OX". Dette jeg besjæler hele verdensaltet, både den fysiske og den åndelige side ved det. Det udgør det evigt levende noget. Men det fremtræder ikke som en frigjort materiemasse eller som et stofocæan. At det er utilgængeligt for al sanseoplevelse forandrer ikke princippet. Det gør jo netop den her følgende erkendelse mulig. Hvordan skulle det levende væsens eksistens være mulig, hvis ikke der eksisterede realiteter, der var højere og finere end den fysiske og åndelige materie, som menneskene er i stand til at sanse? - Det immaterielle noget - OX - som altså ikke er materie og kun udtrykkes som "immaterielt", fordi det ikke kan sanses, danner Guds jeg og forekommer således, at det også danner jeget i ethvert levende væsen.

Som det ses, er "OX" tilføjet med hånden over ordene "og som" nær venstre margin. Sætningen i DIK Dette immaterielle noget vil vi herefter udtrykke som "OX", som er baseret på en tilføjelse i hånden, finder ikke grundlag i manuskriptet. For "OX" står ET ANDET STED end det skulle for med rette at kunne siges at høre med til den sætning. Det der på det sted skulle indsættes er derimod 0.1. Men det hele er højst usikkert, for andre alternativer findes også i teksten, men de er udstreget. Så vidt man umiddelbart kan se, er det ene udstregede alternativ N S F og det andet XN. "OX" kan det ikke være for det står i begyndelsen af samme linje – og ikke i næste linje. Dvs der findes INTET grundlag i MANU for den sætning, der er endt med at komme i DIK. Som det ses, er ordet "et" i fremtræder som et immaterielt noget streget over og i hånden forsøgt erstattet med noget, som også er udstreget. Noget i tilføjelsen kunne læses som X.0.

Den anden forekomst af OX er også tilføjet i hånden, og her virker det mere "sikkert", at dette skal med i teksten. Men hele manuskriptsiden har klart karakter af en FORELØBIG KLADDE. Og ingen kan med nogen sikkerhed vide, om Martinus har ønsket OX i en endelig udgave. At OX skal betegne det immaterielle i både Guddommen og "jeget i ethvert levende væsen" gør det jo helt identisk med X1.

I den note, som ledsager teksten:

I manuskriptet til stk. 134 og 135 benytter Martinus tre steder betegnelsen "OX". Denne betegnelse forekommer ikke andre steder i hans værker eller i de efterladte manuskripter, som indtil nu (2004) er gennemgået.

- står der INTET om, at der er tale om en tilføjelse i hånden, og endnu mindre fremgår det, at bogstaverne "OX" i den første forekomst intet har at gøre i DIKs sætning. Det er en REN opfindelse fra MIs side (Ole Therkelsen?). Og det bekymrer åbenbart ikke MI, at den

indførelse af begrebet 0X af mange på dette grundlag er opfattet som en realitet i Martinus' verdensbillede. Det har givet anledning til et utal af spekulative artikler, bl.a. fra Ole Therkelsen selv og tillige Mischa Lim og Per-Bruus Jensen. Dette begreb "0X" står ganske vist tilføjet med hånden, men det er højst usikkert, hvordan Martinus evt. har forestillet sig dette indført i teksten. Måske er det tilføjet i kladden, uden at det har været meningen, at det skulle ende i den endelige tekst.

135. Vi har her set, at hvert eneste levende væsen evigt og urokkeligt er forbundet med Gud. Hvad betyder det? - Det betyder tilsvarende urokkeligt, at Guds jeg er delt op i et uendeligt ocean af jeger. Verdensaltets materie eller fysiske og åndelige stofområde er gennemtrængt af det "immaterielle noget" 0X, der også her danner et materien beherskende fast punkt og fundament for det lille materieområde eller den jeg-del af Gud, til hvilket det er knyttet. Dette bliver derved ligesom selve verdensaltet fremtrædende som "et levende væsen". Det har et jeg, det har en åndelig og fysisk organisme. Rent teknisk er det levende væsen i princippet således allerede fremtrædende i "Guds billede". Men det er ikke lige just "det billede i Guds lignelse", de levende væsener skabes i. Men de er nået et godt stykke frem i klaringen af det "billede i Guds lignelse", som de levende væsener er i færd med at blive til. Vi er altså kommet frem til at se, at ethvert levende væsen udgør noget af Guds jeg og noget af Guds åndelige legeme eller struktur og ligeledes noget af Guds fysiske struktur. De kommer således også til at fremtræde med en synlig fysisk struktur og en usynlig åndelig struktur af en immateriel natur.

Ordene og også her danner er ændret til der også her danner. Man forstår godt denne ændring, men det viser jo endnu engang, at der er tale om en FORELØBIG KLADDE. Det er derfor også helt uvist, om det i hånden tilføjede 0X af Martinus var tiltænkt at ende i den endelige tekst.

jegdel er tilføjet i hånden. Ikke jeg-del, som det er blevet til i DIK.

det har åndelig og fysisk organisme bliver i DIK til det har en åndelig og fysisk organisme.

136. Men ethvert levende væsen er naturligvis nødsaget til både fysisk og åndeligt at befinde sig inden i Guddommen. Da Guddommen udgør eller opfylder altet eller uendeligheden, kan der uden for denne realitet ikke være plads til nogen eller noget. Vi ser her vor evige eksistens i en urokkelig sammenknytning til Gud. Alle eksisterende levende væsener [befinder sig således i et evigt samliv med Gud.]

Udover hvad der ovenfor er beskrevet af divergenser mellem MANU og DIK, er der en del yderligere tilfælde, hvor DIKs løsning er "det bedste gæt", men hvor det ikke er det, der rent faktisk står i MANU.

Som bemærket i forbindelse med gennemgangen af de øvrige sider, er det utilstedeligt, at denne helt klart ufærdige kladde fyldt med overstregninger og tilføjelser i hånden er blevet gjort færdig til en endelig bogtekst med Martinus som forfatter. Dette endda uden at MI har givet adgang til manuskripterne i deres helhed.